

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžp/14/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011201082
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011201082.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľa: Pozemkové spoločenstvo - urbariát Martinček, so sídlom Martinček 90, IČO: 17 058 848, zastúpeného advokátom JUDr. Vincentom Pribulom, so sídlom AK v Dolnom Kubíne, Športovcov 1174/2, proti odporcovi: Obvodný úrad životného prostredia Žilina, Nám. M. R. Štefánika 1, 010 01 Žilina (pôvodne Krajský úrad životného prostredia v Žiline, so sídlom v Žiline, Nám. M. R. Štefánika 1), vo veci opravného prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. 2011/00006-11/Dur zo dňa 7. augusta 2011, o odvolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/42/2011-36 zo dňa 23. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/42/2011-36 zo dňa 23. marca 2012, p o t v r d z u j e .

Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania na účet právneho zástupcu vo výške 134,79 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 22Sp/42/2011-36 zo dňa 23. marca 2012 Krajský súd v Žiline zrušil rozhodnutie odporcu č. 2011/00006-11/Dur zo dňa 7. augusta 2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím odporca podľa § 61 ods. 9 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v platnom znení (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) rozhodol vo výroku A rozhodnutia o priznaní náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania lesa na jednotkách priestorového rozmiestnenia lesa (JPRL) č. XXXa-X, XXXa-X, XXXb a XXXc v LHC G. Z. a ďalej vo výroku B rozhodnutia podľa § 61 ods. 9 a § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. nepriznal náhradu za bežného obhospodarovanie lesa v JPRL č. XXXa, XXXb, XXXc-X, XXXc-X, XXX, XXX a XXX.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na znenie ustanovenia § 61 ods. 1, § 61 ods. 8 písm. i/ a § 61 ods. 9 zákona č. 543/2002 Z. z., ustanovenie § 2 ods. 3 písm. e/ Výhlášky č. 5/1995 Z. z. MP SR o hospodárskej úprave lesov.

Podľa názoru krajského súdu, vysloveného v odôvodnení napadnutého rozsudku, z vykonaného dokazovania a obsahu spisu mal jednoznačne preukázané, že ochranné lesy nachádzajúce sa v jednotkách priestorového rozdelenia lesa JPRL č. č. XXXa, XXXb, XXXc-X, XXXc-X, XXX, XXX a XXX v LHC, ktoré sa nachádzajú na území NPR N. s piatym stupňom ochrany. Náhrada, ktorú si uplatnil navrhovateľ za obmedzenie bežného obhospodarovania sa týka ochranných lesov, ktoré sú súčasťou NPR N. za roky 1997 až 2008.

Krajský súd je toho názoru, že odporca vykladal ustanovenie § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. nesprávnym spôsobom a to tak, že výnimku, pri naplnení ktorej nedochádza k zániku nároku na náhradu, aplikoval len na lesy osobitného určenia a to zrejme z dôvodu, že slovné spojenie za slovom „výnimkou“, t.j. slovné spojenie „lesov v chránených územiach a iných časti lesov významných z hľadiska ochrany prírody“ je totožné s charakteristikou lesov osobitného určenia podľa § 2 ods. 3 písm. e/ Vyhlášky č. 5/1995 Z. z. MP SR. Súd dospel k záveru, že takýto výklad nie je správny, pretože ak chcel zákonodarcu vyjadriť, že výnimka platí len na lesy osobitného určenia a to na konkrétne lesy uvedené v § 2 ods. 3 písm. e/ Vyhlášky, mal do gramatického textu túto skutočnosť uviesť. Ak tak neučinil výnimka platí pre všetky lesy uvedené v písm. i/ pred slovom výnimka. Krajský súd zároveň poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžp/1/2010. Zároveň priznal navrhovateľovi náhradu trov konania.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline podal odporca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ako vecne správne potvrdí, resp. aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca je toho názoru, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ako i z dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa výrokovej časti rozsudku krajského súdu rozhodnutie odporcu bolo zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, avšak výrok rozhodnutia prvostupňového súdu nekorešponduje s odôvodnením rozhodnutia, podľa ktorého súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné zrušiť z dôvodov podľa 250j ods. 2 písm. a/ OSP rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odporca namietol právne posúdenie ustanovenia § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. krajským súdom ako i odôvodnenie právneho názoru spojením „z gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva“, pričom podľa názoru odporcu gramatický výklad nie je v súlade s úmyslom zákonodarcu III článku zákona č. 364/2004 Z. z.

Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 16. apríla 2010 navrhovateľ uviedol, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline navrhuje potvrdiť ako vecne správny.

Zopakoval tvrdenia z opravného prostriedku proti rozhodnutiu odporcu.

Uviedol, že znenie ustanovenia § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. je z gramatického výkladu jednoznačné, pričom treba zdôrazniť, že sú v ňom riešené dve situácie, z čoho vyplýva, že zákonodarcu ich oddelil bodkočiarkou. Situáciu, ktorá je predmetom tohto konania rieši znenie § 61 ods. 8 písm. i/ pred bodkočiarkou: ak sa náhrada uplatňuje v ochranných lesoch (93a) a v lesoch osobitného určenia s výnimkou lesov v chránených územiach a iných časti lesov významných z hľadiska ochrany prírody. Z tohto znenia jednoznačne vyplýva, že tak ochranné lesy ako aj lesy osobitného určenia, ak sa nachádzajú v chránených územiach tak spadajú pod nárok na náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1

veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. mája 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie č. 2011/00006-11/Dur zo dňa 7. augusta 2011 a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie.

Právny predchodca odporcu preskúmaným rozhodnutím podľa § 4 ods. 1 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 64 ods. 1 písm. c/ a § 61 ods. 9 zákona č. 543/2002 Z. z. na základe žiadosti navrhovateľa: Pozemkové spoločenstvo -Urbariát Martinček vo veci úhrady náhrady za bežné obhospodarovanie na lesných pozemkoch žiadateľa, v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov a podľa § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. rozhodol vo výroku B rozhodnutia o nepriznaní náhrady za obmedzenie bežného obhospodarovania v ochranných lesoch, v jednotkách priestorového rozdelenia lesa č. v JPRL č. XXXa, XXXb, XXXc-X, XXXc-X, XXX, XXX a XXX NPR N. s piatym stupňom územnej ochrany podľa zákona.

Podľa názoru odporcu s poukazom na znenie ustanovenia § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. (Poslanecká novela zákona o ochrane prírody čl. V zákona č. 364/2004 Z. z. účinná od 1. júla 2004, ktorá rozšírila okruh prípadov zániku nároku na náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemkov) pokiaľ si vlastník pozemkov v chránenom území po 1. júli 2004 uplatnil na príslušnom orgáne ochrany prírody nárok na náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania pozemkov v súvislosti s obmedzením výkonu obnovennej ťažby v ochranných lesoch, náhradu nie je možné priznať z dôvodu zániku nároku podľa § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. bez ohľadu na skutočnosť, z akého dôvodu bolo bežné obhospodarovanie na dotknutých pozemkoch obmedzené.

V predmetnej veci odporca namietal nesprávny výklad ustanovenia § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. krajským súdom.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie. Uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu rozhodovať v obdobných veciach rovnako, ktorá úzko súvisí s princípom právnej istoty.

Na základe citovaného ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje na svoj rozsudok zo dňa 30. marca 2011, sp. zn. 6SŽp/3/2010, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím správny orgán rozhodoval o úhrade náhrady za obmedzenie bežného hospodárenia v ochranných lesoch nachádzajúcich sa v chránených územiach a v iných častiach lesov významných z hľadiska ochrany prírody podľa zákona č. 543/2002 Z. z.

Medzi účastníkmi preskúmavacieho konania v tomto štádiu konania ostala predovšetkým sporná aplikácia ustanovenia § 61 ods. 8, písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z."), z ktorých dôvodov odvolací súd zameral

svoju pozornosť najmä na výklad uvedenej právnej normy a na jej aplikáciu na uplatnený nárok navrhovateľa.

Podľa § 61 ods. 1, 2, 4, 8 písm. i/, ods. 9 zákona č. 543/2002 Z. z. účinného ku dňu 30. apríla 2010 vlastník pozemku je povinný strieť obmedzenia a opatrenia vyplývajúce zo zákazov a iných podmienok ochrany prírody a krajiny ustanovených týmto zákonom alebo na jeho základe. Ak dochádza v dôsledku týchto obmedzení a opatrení k obmedzeniu bežného obhospodarovania pozemkov, patrí mu náhrada vo výške zodpovedajúcej tomuto obmedzeniu bežného obhospodarovania; to neplatí pre vlastníka súkromného chráneného územia a jeho ochranného pásma, ak sa obmedzenie týka bežného obhospodarovania v tomto území a na pozemkoch vo vlastníctve štátu.

Bežným obhospodarováním sa rozumie:

- a) využívanie poľnohospodárskeho pozemku v súlade s osobitným predpisom, (§ 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 307/1992 Zb. v znení zákona č. 83/2000 Z. z.),
- b) hospodárenie na lesnom pozemku, (§ 2 zákona č. 61/1977 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 183/1993 Z. z.), ktoré zodpovedá návrhu hospodárskych opatrení pre jednotky priestorového rozdelenia lesa (§ 3, 4 a 12 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5/1995 Z. z.) bez obmedzujúcich požiadaviek orgánov ochrany prírody vyplývajúcich zo zákazov a iných podmienok ochrany prírody, ustanovených týmto zákonom alebo na jeho základe; bežným obhospodarováním sa tiež rozumie postup podľa osobitných predpisov pri odstraňovaní následkov mimoriadnych okolností a nepredvídaných škôd v lesoch, (§ 21 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva v znení neskorších predpisov; § 3 ods. 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 244/1997 Z. z. o vyznačovaní a evidencii ťažby dreva),
- c) hospodárenie na inom pozemku, ako je uvedené v písm. a/ a b/, ktoré je v súlade s podmienkami určenými v povolení činnosti podľa osobitných predpisov, (Napríklad § 13, 32, 33, 39, 39b, 39c a 40 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov, § 24 až 28 zákona č. 44/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, § 19 zákona Slovenskej národnej rady č. 51/1988 Zb. v znení zákona Slovenskej národnej rady č. 499/1991 Zb., § 11 a 12 zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, § 7 a 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 164/1996 Z. z., § 29 zákona č. 143/1998 Z. z., § 47 zákona č. 195/2000 Z. z., § 4 zákona č. 338/2000 Z. z. o vnútrozemskej plavbe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 29 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb., zákon č. 139/2002 Z. z.), najmä v rozhodnutí o využívaní územia, v rozhodnutí o určení ochranného pásma, v rozhodnutí o určení chráneného územia.

Osobou oprávnenou na uplatnenie nároku podľa ods. 1 je vlastník pozemku, ktorého bežné obhospodarovanie bolo obmedzené; ak je vlastníkom pozemku štát, je touto osobou správca. Ak je pozemok v podielovom spoluvlastníctve, osobou oprávnenou na uplatnenie nároku je zástupca určený spoluvlastníkmi.

Nárok na náhradu podľa ods. 1 zaniká, ak sa náhrada uplatňuje v ochranných lesoch (§ 23 zákona č. 61/1977 Zb.) a v lesoch osobitného určenia s výnimkou lesov v chránených územiach a iných časti lesov významných z hľadiska ochrany prírody; (§ 2 ods. 3 písm. e/ vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5/1995 Z. z.) nárok nezaniká v prípade, ak orgán ochrany prírody vydá rozhodnutie o nevydaní súhlasu, nepovolení výnimky alebo rozhodnutie s určenými obmedzujúcimi podmienkami a tým obmedzí postup vlastníka pozemku podľa osobitných predpisov pri odstraňovaní následkov mimoriadnych okolností a nepredvídateľných škôd v lesoch (§ 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 326/2005 Z. z.).

O nároku na náhradu podľa odseku 1 a o zániku tohto nároku podľa ods. 8 písm. b/ až i/ rozhoduje povinný orgán. O opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o nároku na náhradu podľa ods. 1 rozhoduje súd.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa nesúhlasí s právnym záverom žalovaného správneho orgánu, na základe ktorého navrhovateľovi ako žiadateľovi nepriznal úhradu náhrady za obmedzenie

bežného obhospodarovania z dôvodu zániku jeho nároku podľa § 61 ods. 8 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z. z.

Z právnej normy ustanovenej v § 61 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. vyplýva povinnosť vlastníka pozemku strieť obmedzenia a opatrenia vyplývajúce zo zákonov a iných podmienok ochrany prírody a krajiny ustanovených týmto zákonom alebo na jeho základe. Čo sa rozumie pod bežným obhospodarováním zákonodarca ustanovuje v právnej norme § 61 ods. 2 písm. a/ až c/ uvedeného zákona. Kto je oprávnenou osobou na uplatnenie nároku a podmienky uplatnenia nároku podľa § 61 ods. 1 zákonodarca ustanovuje v ods. 4, 5 a 7 § 61. V právnej norme ustanovenej v § 61 ods. 8 zákonodarca taxatívnym spôsobom ustanovuje právne skutočnosti, za splnenia ktorých dochádza k zániku nároku na náhradu za obmedzenie bežného obhospodarovania.

Zo zákonného znenia obsahu právnej normy ustanovenej v § 61 ods. 1 písm. i/ vyplýva: „Nárok na náhradu podľa odseku 1 zaniká, ak sa náhrada uplatňuje v ochranných lesoch (§ 23 zákona č. 61/1977 Zb.) a v lesoch osobitného určenia s výnimkou lesov v chránených územiach a iných časti lesov významných z hľadiska ochrany prírody; (§ 2 ods. 3 písm. e/ vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5/1995 Z. z.) nárok nezaniká v prípade, ak orgán ochrany prírody vydá rozhodnutie o nevydaní súhlasu, nepovolení výnimky alebo rozhodnutie s určenými obmedzujúcimi podmienkami a tým obmedzí postup vlastníka pozemku podľa osobitných predpisov pri odstraňovaní následkov mimoriadnych okolností a nepredvídateľných škôd v lesoch (§ 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 326/2005 Z. z.).“

Zákon č. 364/2004 Z. z. novelizoval zákon č. 543/2002 Z. z. v bode 11. tak, že v § 61 ods. 8 sa doplnili písm. f/ až i/, pričom podľa písm. i/ ak sa náhrada uplatňuje v ochranných lesoch" (§ 23 zákona č. 61/1977 Zb.) a v lesoch osobitného určenia s výnimkou lesov v chránených územiach a iných časti lesov významných z hľadiska ochrany prírody (§ 2 ods. 3 písm. e/ vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5/1995 Z. z.), s účinnosťou od 1. júla 2004.

Zákon č. 479/2005 Z. z. v čl. XVII novelizoval zákon č. 543/2002 v bode 10. tak, že v § 61 ods. 8 písm. i/ sa na konci vety bodka nahradila bodkočiarkou a pripojili sa tieto slová: „nárok nezaniká v prípade, ak orgán ochrany prírody vydá rozhodnutie o nevydaní súhlasu, nepovolení výnimky alebo rozhodnutie s určenými obmedzujúcimi podmienkami a tým obmedzí postup vlastníka pozemku podľa osobitných predpisov pri odstraňovaní následkov mimoriadnych okolností a nepredvídateľných škôd v lesoch (§ 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 326/2005 Z. z.), s účinnosťou od 1. novembra 2005.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že pre posúdenie nároku navrhovateľa tvoriaceho aj predmet súdneho prieskumu, je rozhodujúca aplikácia uvedenej právnej normy v znení pred bodkočiarkou, ktorá právna úprava bola ustanovená novelou zákona č. 543/2002 Z. z. zákonom č. 364/2004 Z. z. a v podstate v nezmenenej forme je účinná od 1. júla 2004 doposiaľ.

Predpokladom správnej aplikácie uvedenej právnej úpravy je jej výklad nielen z gramatického hľadiska, ale súčasne a to predovšetkým z hľadiska účelu zákona o ochrane prírody, ktorým zákonodarca sledoval naplnenie cieľa touto právnou úpravou, pričom treba vychádzať z koncepcie účelu tohto zákona ako celku a nie je možné vytrhnutie jednotlivých častí predmetnej právnej úpravy (§ 61 ods. 8, písm. i/, pred bodkočiarkou) z kontextu právnej normy tak, ako to urobil žalovaný správny orgán, ktorá skutočnosť vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia (str.5).

Vychádzajúc z gramatického výkladu právnej normy ustanovenej v § 61 ods. 8 písm. i/ zákona sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, na ktorý súčasne poukazuje.

Odvolací súd taktiež zastáva názor, že na základe gramatického výkladu právnej normy ustanovenej v § 61 ods. 8, písm. i/ pred bodkočiarkou zákona č. 543/2002 Z. z. predpokladom zániku nároku na náhradu za obmedzenie bežného hospodárenia je, ak sa náhrada uplatňuje v chránených lesoch a lesoch osobitného určenia, z takejto úpravy zákonodarca vyníma zákonnou výnimkou lesy v chránených územiach a iné časti lesov z hľadiska ochrany prírody. Iný gramatický výklad by bol nielen v rozpore so

znením tejto právnej normy, ale súčasne s účelom zákona o ochrane prírody ako aj v rozpore s čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalovaný správny orgán z uvedených dôvodov pochybil, keď aplikoval § 61 ods. 8, písm. i/ v znení, uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 5) tak, „že podľa novelizovaného ustanovenia § 61 ods. 8, písm. i/ zákona o ochrane prírody nárok na náhradu zaniká, ak sa náhrada uplatňuje:

a/ v ochranných lesoch (§ 23 zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch v znení neskorších predpisov,),
b/ lesoch osobitného určenia s výnimkou lesov v chránených územiach a iných častiach lesov významných z hľadiska ochrany prírody.

Zo zákonného znenia právnej normy ustanovenej v § 61 ods. 8, písm. i/ nevyplyva, že by zákonodarca zánik nároku rozdelil podľa toho, či žiadateľ uplatnil tento nárok k chráneným lesom pod písm. a/ a uplatnenie nároku k lesom osobitného určenia pod písm. b/, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán aplikoval ustanovenie § 61 ods. 8, písm. i/ zákona na základe vlastnej úpravy znenia predmetnej právnej normy, čo je neprípustné.

Odvolací súd zdôrazňuje, že gramatický výklad právnej normy musí byť komfortný s logickým výkladom tejto právnej normy v súlade s účelom zákona majú súčasne na zreteli jeho súlad s ústavou.

Bolo by v rozpore so zákonom o ochrane prírody ako aj s ústavou, ak by vlastníkov chráneného lesa, ktorý je súčasťou chráneného územia a z tohto dôvodu je povinný strieť obmedzenia, v dôsledku ktorých dochádza k obmedzeniu bežného obhospodarovania pozemkov, zaniklo právo na náhradu zodpovedajúcej tomuto obmedzeniu bežného obhospodarovania.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 35859/02 zo dňa 13. júla 2006 vo veci Asociácia pre zabezpečovanie bývania vojnových invalidov a pre obeť vojny v Atike a ostatní proti Grécku.

Pokiaľ žalovaný správny orgán vytýkal súdu prvého stupňa, že v odôvodnení svojho rozhodnutia opomenul zreteľ na odkazy na osobitné predpisy, ktoré sú súčasťou § 61 ods. 8 písm. i/ zákona, odvolací súd poukazuje na to, že odkaz zákonodarcu uvedený pod čiarou k príslušnému ustanoveniu zákona, nie je súčasťou právnej normy a nemá záväzný charakter ale len informačný. Súčasne odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ je aj pri ustanovení § 61 ods. 8 písm. i/ zákona odkaz pod čiarou na § 23 zákona č. 61/1977 Zb. v bod 93a, uvedený odkaz nemožno použiť, pretože zákon č. 61/1977 Zb. v čase vydania preskúmaného rozhodnutia nebol už účinný, keďže bol zrušený zákonom č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov účinného od 1. septembra 2005.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danom prípade dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, a to predovšetkým, že správny orgán v danej veci na základe skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver.

Krajský súd taktiež správne konštatoval, že v odôvodnení správneho orgánu absentuje právna úvaha, na základe ktorej správny orgán dospel k záveru zániku nároku navrhovateľa na náhradu za obmedzenie bežného hospodárenia a z ktorého dôvodu navrhovateľovi nepriznal úhradu tejto náhrady, s ktorou argumentáciou sa odvolací súd stotožnil.

Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd správne uviedol, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné, a že nie je žiadnym spôsobom odôvodnený právny záver odporcu o zániku nároku na náhradu nákladov za bežné obhospodarovanie pozemkov v chránených územiach.

Odvolací súd udáva, že je síce pravda, že krajský súd do výroku rozsudku uviedol ustanovenie § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, podľa ktorého zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu, pričom napadnuté rozhodnutie, ako vyplynulo z jeho odôvodnenia, zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ OSP, avšak podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplynulo, že považoval

rozhodnutie odporcu za rozhodnutie, ktoré vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a za rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom opravnému prostriedku navrhovateľa vyhovel a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ OSP, rozhodol vo veci správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 250k ods. 1 OSP. Navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní mal úspech. V odvolacom konaní navrhovateľovi vznikli trovy v dôsledku právneho zastúpenia advokátom za jeden úkon právnej služby - podanie vyjadrenia k odvolaniu odporcu vo výške 134,79 € (jeden úkon právnej služby po 127,16 € podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 14 ods. 1 písm. c/ Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. + režijný paušál 7,63 €).

Nakoľko pôvodný odporca (Krajský úrad životného prostredia v Žiline) bol zrušený na základe zákona č. 345/2012 Z. z. a podľa § 3 ods. 1 pôsobnosť krajských úradov životného prostredia prešla na obvodné úrady životného prostredia v sídle kraja dňom 1. januára 2013, tak súd v danej veci konal s účastníkom na ktorého prešli práva a povinnosti, t.j. s Obvodným úradom životného prostredia Žilina.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.